

gerne sige, at Alt, hvad man her i Landet for Diebliffet benævner „vægtige“ Stemmer ligeoverfor vore „lette“ Stemmer, vilde, naar de sit Magten, lægge deres Vægt i en Vægtstaaal imod en saadan Afgjorelse, som den vi sætte Priis paa, idetmindste er der gyldige Grunde til at have denne Frygt; thi, jo mere vi see hen til de tidligere Forhandlinger om Børnepligtsloven, desto mere maae vi faae fuld Overbeviisning om Tilstedeværelsen af den Følelse, at der er visse Folk, der ere fødte til at tjene som Soldat, og Andre, som bør betragtes som frifødte, eller idetmindste som kunne vore op til at blive frifødte ved en eller anden særlig Betingelse. Saalange disse tilvante Anskuelse, hvori man er oppoven, endnu er tilstede, saa maa man frygte for at nedlægge denne Deel af Lovgivningsværket i en Forsamling, hvis Sammensætning man ikke kjender, ikke med Hensyn til Forholdstallet, men med Hensyn til de Valgbestemmelser, som kunne staae Medlemmer ind i denne Forsamling; det er det, hvorom det her dreier sig. Jeg vil aldeles ikke tale om, at man lægger den ene, og det en vigtig Deel, af Lovgivningsmagten angaaende Krigsvæsenet, nemlig den, der ligger i Regjeringens Hænder, over til den ene Part i denne Sag; thi ved alle Sager, hvor det gjælder om at staae Mandskab, Heste o. s. v. til Armeen, kan Krigsbestyrelsen, som skal være Kongens Raadgiver, ikke vægre sig ved at opstille sig som Part. Og ikke blot ligeoverfor denne Part skulle vi opstilles; men vi skulle betroe os til en os aldeles ubekjendt og uberegnelig Størelse, en Størelse, som, naar vi skulle regne efter de Anskuelse, som vi, saa at sige, hver Dag føle omsvøve os, netop vil blive af den Bessaffenhed, at vi i denne Retning ikke kunne sætte Priis paa den. Man vil lægge Mærke til, at Fællesstatens Anliggender iøvrigt angaae saadanne Forhold, at man godt kan tænke sig Statens Interesser varetagne ved Valg, udgaaede fra et andet Valgprincip end det, vi her have; men denne ene Interesse kunne vi her i Landet ikke bringe til at faae sin rette

Beskyttelse, før der kommer en Rigsdag sammen af den Natur som nærværende, eller en Tilstand som den, hvorunder Børnepligtsloven blev til. Derved mener jeg paa ingen Maade at ville udtale mig for denne Lov i dens Enkeltheder; thi jeg har fra første Begyndelse, da den fremkom, været imod den, og den er efter min Overbeviisning ikke en heldig Udførelse af Grundideen; men den har dog idetmindste det Gode, at den har tilintetgjort Classeselselen, at den har bragt Folk til at see, at der idetmindste er eet Tilfælde, i hvilket der hersker Lighed i Staten, nemlig, naar man skal gaae Faren imøde og byde Livet for sit Fædreland, og at Fødsel og Rigdom da ikke gjør den ene bedre end den Anden. Men saadanne Forholds Beskyttelse kan det ærede Ministerium ikke tilfikkre os i en Fællesforfatning, som hverken det selv eller vi kjende.

Premierministeren: Jeg kan aldeles ikke see, hvorfor man skulde have Frygt for, at navnlig den danske Deel af Repræsentationen i Fællesforsamlingen skulde være mindre stemt for at hævde de Interesser, hvorefter den ærede Ordfører udtalte sig, end den er for Tiden, og vepligeholder den denne Interesse, saa vil denne derved gjøre Udslaget. Naar den ærede Taler mener, at Sagen vilde blive lagt mere i Krigsministerens Hænder, naar Lovgivningen skulde høre under ham, saa vil jeg deels bemærke, at Lovgivningen dog ikke gik ud fra ham alene, men fra det samlede Ministerium, deels skal jeg ogsaa gjøre den specielle Bemærkning, at netop den nuværende Krigsminister paa den Tid, da der tidligere blev forhandlet om den almindeligere Børnepligt her i Landet, var i en Commission, der i den Hensigt var nedsat i 1842, og at han allerede der udtalte sig stærkt for den almindelige Børnepligt, saa jeg troer, at Sagen i ham og hans Eftersølgere snarere vil finde en Støtte, end at den skulde løbe nogen Fare ved, at Initiativet til Lovgivningen om denne Gjenstand skulde blive lagt i hans Hænder.